

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Reality 999, s. r. o., Werferova 1, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Advokátska kancelária, Vojenská 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 86/2013-204 z 31. júla 2013 v časti výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa o trovách konania, a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Reality 999, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Reality 999, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 86/2013-204 z 31. júla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) v časti výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa o trovách konania.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou súdneho konania v právnej veci žalobkyne [REDACTED] vo veci uloženia povinnosti uzavretia kúpnej zmluvy vedenej na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 C 135/2008. V rámci predmetného konania došlo rozsudkom súdu prvého stupňa sp. zn. 22 C 135/2008 z 11. decembra 2012 k zamietnutiu žaloby a k priznaniu náhrady trov konania vo výške 333,78 eur. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil v časti výroku o zamietnutí žaloby a zmenil vo výroku o trovách konania tak, že žalovanej (sťažovateľke) sa náhrada trov konania nepriznáva. Z odôvodnenia vyplýva, že krajský súd na uvedený prípad aplikoval § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. ako dôvod pre úplné nepriznanie náhrady trov konania sťažovateľke považoval nepriaznivú majetkovú a sociálnu situáciu žalobkyne, resp. tvrdenie, že nepriznanie náhrady trov konania nebude mať negatívny dopad na majetkovú situáciu sťažovateľky.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutý rozsudok krajského súdu odporuje čl. 1 ods. 1 ústavy z dôvodov, že v značnej miere oslabuje právnu istotu tým, že sa odchyľuje od doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a to bez náležitého a presvedčivého odôvodnenia, resp. bez toho, aby sa krajský súd vysporiadal so všetkými okolnosťami

prerokúvaného prípadu. Krajský súd sa podľa sťažovateľky v napadnutom rozsudku uspokojil len so skúmaním majetkových pomerov žalobkyne bez toho, aby sa vysporiadal s ďalšími relevantnými skutočnosťami.

4. Sťažovateľka ďalej dôvodí, že napadnutý rozsudok krajského súdu odporuje aj čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodov, že krajský súd nad rámec ústavnej konformnosti aplikoval § 150 ods. 1 OSP len z dôvodu existencie nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie žalobkyne. Táto skutočnosť bola jediným predmetom jeho skúmania v odvolacom konaní, resp. v rozhodnutí sa vysporiadal jedine s majetkovými a sociálnymi pomermi žalobkyne na základe jeho tvrdení a vo vzťahu k ostatným okolnostiam, ktoré je potrebné posudzovať, ich existenciu len konštatoval bez bližšej konkretizácie. Na tomto mieste sťažovateľka poukazuje na to, že pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, súd bežne prihliada jednak na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých účastníkov konania, ako aj na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku, a na postoj účastníkov v priebehu konania. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania možno len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takéhoto úspešného účastníka spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sám hradil jemu vzniknuté trovy konania, a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa (sťažovateľka odkazuje na II. ÚS 122/09). V predmetnom prípade od sťažovateľky nie je možné spravodlivo žiadať úhradu trov takého konania, v ktorom sa len bránila proti od počiatku zjavne nedôvodnej žalobe zo strany žalobkyne. Týmto aspektom prípadu sa však podľa mienky sťažovateľky krajský súd taktiež nezaoberal. Konštatovanie krajského súdu o tom, že sťažovateľka je podnikateľský subjekt, a preto sa nepriznanie náhrady trov konania sťažovateľky nijako nedotkne, je ničím neodôvodnený formalizmus najmä za situácie, keď sa majetková situácia samotnej sťažovateľky nijako nezisťovala.

5. Krajský súd sa pritom podľa sťažovateľky dostatočne presvedčivo nevysporiadal ani s dôvodmi zamietnutia žaloby, ignoroval ustanovenie § 142 ods. 1 OSP, ako aj zásadu

úspešnosti a zavinenia, ktoré pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania nepochybne platia, pričom ak odvolací súd evidentne prehliadne úspech účastníka občianskoprávneho konania v spore s iným účastníkom konania, ktorý úspech nemal, a jeho rozhodnutie, ktorým zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania, neobsahuje preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené (absentuje špecifikácia a konkretizácia dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP), potom je potrebné toto rozhodnutie považovať za arbitrárne, a tým aj za ústavne neakceptovateľné a rozporné s čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (tu sťažovateľka poukazuje na III. ÚS 192/09).

6. Sťažovateľka navrhla prijať nález v tomto znení:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľa garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právna istota, ako princíp právneho štátu garantovaný čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 31.07.2013, č.k. 11Co 86/2013-204 v časti výroku ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa o trovách konania, tak, že sa žalovanému náhrada trov konania nepriznáva, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 31.07.2013, č.k. 11Co 86/2013-204 v časti výroku ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa o trovách konania, tak, že sa žalovanému náhrada trov konania nepriznáva sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie.

Krajskému súdu Košice sa ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnejmu zástupcovi JUDr. Ivanovi Husárovi za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 496,69 €... do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby a zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „*Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a vykonané dôkazy správne vyhodnotil vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorý aj správne právne posúdil a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.*

Odvolačný súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa po skutkovej a právnej stránke môže účastník spochybníť z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 O.s.p., o. i. tiež vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, ktoré mali alebo mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O takú vadu ide aj vtedy, keď postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom a došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (konanie) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces v dôsledku toho, že súd v konaní nepripustil navrhnutú zmenu žaloby, ktorou sa na základe zmeneného skutkového stavu domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 66.388,- € spolu s úrokmi z omeškania od 1.4.2009 do zaplatenia, namiesto uloženia povinnosti uzavrieť s ňou kúpnu zmluvu. Uplatnila teda odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesne nesprávny (vadný) postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým súd znemožní účastníkovi realizáciu (uplatňovanie) konkrétnych procesných práv priznaných mu procesnými predpismi za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, a to najmä právo zúčastniť sa pojednávania, predniesť svoje návrhy

a navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k rozhodujúcim skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), ako aj k právnej stránke veci, pričom ide o prípady, keď účastníkovi konania bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom spočívajúca v práve argumentovať skutkovú a právnu stránku prejednávanej veci. Porušenie procesných práv účastníka, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, je takou vadou konania, ktorá má vždy za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolaací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdom prvého stupňa bolo z dôvodov uvádzaných žalobkyňou postihnuté procesnou vadou, ktorá by mala za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku, a nezistil ani taký postup súdu, ktorým by žalobkyni bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej Občianskym súdnym poriadkom a bolo porušené jej ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (súdny proces) zaručené čl. 46 ods. 1...

... existujú také dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré sa náhrada trov konania (výnimočne) celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Podľa ustálenej súdnej praxe pri skúmaní dôvodov hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takého rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Okrem toho pri skúmaní danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k určitému konaniu treba zohľadniť aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu nároku na súde, ako aj ich postoj v konaní a skutočnosť, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril.

V posudzovanom prípade súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania neaplikoval ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a nerozhodol v súlade so zásadami ustálenými v súdnej praxi, lebo neprihliadol na zistené nepriaznivé osobné a majetkové pomery žalobkyne, ktorá je nezamestnaná, nemajetná, a je poberateľkou dávky v hmotnej núdzi a príspevku k dávke, ktoré sú jediným zdrojom jej príjmu. Tieto skutočnosti boli dôvodom pre priznanie oslobodenia žalobkyne od platenia súdnych poplatkov v konaní a ustanovenie jej za zástupcu Centrum právnej pomoci so sídlom v Bratislave - uznesením 22C 135/2008-73

z 28.1.2011, a podľa názoru odvolacieho súdu sú takými okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. na daný prípad a výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému. Okrem toho bol vzatý zreteľ aj na to, že nepriznaním náhrady trov konania žalovanému nebude jeho majetková sféra výrazne negatívne dotknutá, keďže žalovaný je podnikateľským subjektom (podnikajúcim o.i. v oblasti realitnej činnosti), preto z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania podľa § 220 O.s.p. tak, že náhradu trov konania žalovanému nepriznal.“

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

11. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces) a v neposlednom rade i v čl. 36 a nasl. listiny a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“).

12. Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (porov. I. ÚS 290/08, II. ÚS 88/01, II. ÚS 145/08, III. ÚS 259/2010, IV. ÚS 159/07). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

13. Ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

14. Ústavný súd považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania, ako aj o odmene právneho zástupcu za integrálnu súčasť súdneho procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania, ako aj o odmene právneho zástupcu meritorne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv dotknutej osoby, ktorá podala ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania, ako aj o odmene právneho zástupcu by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08).

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa trov nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o náhrade trov konania sťažovateľky krajský súd uplatnil zákonom poskytovaný priestor na uváženie podľa § 150 OSP, do ktorého ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že výrok krajského súdu v časti nepriznania náhrady trov konania v napadnutom rozsudku má dostatočnú oporu v odôvodnení jeho rozhodnutia, pretože krajský súd náležite vysvetlil, ktoré právne predpisy aplikoval, tieto súčasne predstavovali právnu úpravu aplikovateľnú na skutkový stav posudzovanej veci a súčasne odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahovalo náležitú argumentáciu, prostredníctvom ktorej krajský súd dospel k záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalobkyne, čo viedlo k nepriznaniu náhrady trov konania sťažovateľke.

16. Postup a závery krajského súdu tak *obstoja pre účely skúmania dodržania garancií spravodlivého súdneho konania v zmysle* čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti rozhodovania o náhrade trov konania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2 K namietanému porušeniu čl. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Podľa čl. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

18. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu konštatuje, že uvedený článok neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale je základnou ústavnou normou zakotvujúcou princípy, na ktorých je Slovenská republika budovaná, a zároveň prostredníctvom nich (t. j. princíпов demokratického právneho štátu) v spojení predovšetkým s čl. 2 ods. 2 ústavy limitujúcou zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody podľa ústavy, prípadne práva zaručeného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy než článku garantujúceho základné právo alebo slobodu možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietať len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody.

19. Pretože ústavný súd nevyslovil porušenie žiadneho ústavou garantovaného základného práva alebo slobody ani práva garantovaného kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, neprichádzalo do úvahy, zohľadniac už vyslovené závery ústavného súdu, ani vyslovenie porušenia čl. 1 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015